

РЕШЕНИЕ

№ 1050

Шумен, 04.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административният съд - Шумен - III състав, в съдебно заседание на двадесет и пети юни две хиляди двадесет и пета година в състав:

СЪДИЯ: РОСИЦА ЦВЕТКОВА

При секретар СВЕТЛА АТАНАСОВА като разгледа докладваното от съдия РОСИЦА ЦВЕТКОВА административно дело № 20257270700249 / 2025 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.145 и сл. от АПК във вр. с чл.40 и сл. от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/, образувано по жалба от „Шумен онлайн“ ЕООД, с БУЛСТАТ 204848278, със седалище и адрес на управление [населено място], ул.Д-р Заменхоф №3, представлявано по пълномощие от Х. М., срещу Решение №22 от 30.04.2025 г. на Директора на Басейнова дирекция „Черноморски район“ [населено място] в частта, с която е отказано предоставяне на информация по заявление с вх.№ДИ-28/14.04.2025 г. за използваната вода от ВЕЦ „Моста“ за месеците януари, февруари и април 2024 г. и произведената от него енергия за месеците януари, февруари и април 2024 г., както и за използваната вода от ВЕЦ „Тича“ за месец януари 2024 г. и произведената от него енергия за месец януари 2024 г.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на атакуваното решение, по същество свеждащи се до издаването му в противоречие с материалния закон и в отклонение от целта на закона, съставляващи отменителни основания по чл.146 т.4 и т.5 от АПК. Аргументите на жалбоподателя са свързани с наличието на надделяващ обществен интерес, доколкото поисканата информация е свързана с чувствителен за обществото въпрос, а именно използването на водата от държавните язовири в условията на водна криза. Според жалбоподателя заявената за достъп информация би повишила прозрачността и отчетността на контролния държавен орган, доколкото се касае за изразходвано количество вода от язовир Тича, поради което органът не е следвало и да търси съгласие от трети лица, тъй като тази информация не засяга правата или законните интереси на третите лица, както и е налице надделяващ обществен интерес, който не може да бъде преодолян от несъгласието на третите лица. Според жалбоподателя и информацията за произведената енергия не представлява търговска тайна и същата е следвало да бъде предоставена. Въз основа на тези аргументи се отправя искане за

отмяна на атакуваното решение в обжалваната му част и за връщане на преписката на административния орган със задължителни указания за предоставяне на поисканата информация, съобразно заявлението на жалбоподателя.

Ответната страна Директорът на Басейнова дирекция „Черноморски район“, редовно призован, не се явява и не изпраща представител, но е депозирано писмено становище от процесуален представител ст. юрисконсулт К. Г., в което са изложени аргументи за неоснователност на жалбата и е отправено искане към съда жалбата да бъде отхвърлена.

От събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съдът установи от фактическа страна следното:

Със заявление до Басейнова дирекция „Черноморски район“ /БДЧР/ с рег. №ДИ-28/14.04.2025 г. по описа на БДЧР, което се установява и от приложената по делото справка-извлечение от деловодната система на БДЧР, жалбоподателят, чрез Х. Д. М., действаща като представител на дружеството по пълномощие, е отправил искане по ред на ЗДОИ да му бъде предоставена информация във вид на справка, относно:

1.Използваната вода от ВЕЦ „Моста“ за месеците януари, февруари и април 2024 г. и произведената от него енергия за месеците януари, февруари и април 2024 г.

2.Използваната вода от ВЕЦ „Тича“ за месец януари 2024 г. и произведената от него енергия за месец януари 2024 г.

3.Да бъдат предоставени отчетите на енергийните оператори.

4.В посочените месеци двата ВЕЦ-а извършили ли са нарушение? Това поредно тяхно нарушение ли е? Колко такива нарушения са извършили нещата за последните пет години? Какви действия и санкции ще бъдат наложени спрямо тях?

В хода на процедурата по чл.31 ал.1 от ЗДОИ, заявителят е бил надлежно уведомен с писмо от 17.04.2025 г., че срокът за разглеждане на искането му за достъп е удължен с 14 дни, тъй като обществената информация се отнася до трети лица и за предоставянето и е необходимо тяхното съгласие.

С писма с рег.№ДИ-28/А2/17.04.2025 г. и рег.№ДИ-28/А3/17.04.2025 г. от дружествата „Касиопея -7“ ООД [населено място] - собственик на ВЕЦ „Моста“ и „Трейдиом“ ЕООД [населено място] - собственик на ВЕЦ „Тича“, с чиято търговска дейност е свързана заявената информация, било поискано становище относно нейното предоставяне. С писма от представителите на двете дружества било изразено несъгласие по отношение на предоставянето на информацията. Изложени са аргументи, че дейността свързана с производството на ел. енергия от ВЕИ е достатъчно прозрачна и обществено достъпна.

С процесното Решение №22/30.04.2025 г. Директорът на БДЧР частично отказал предоставянето на достъп до обществена информация по заявление с

рег.№ДИ-28/14.04.2025 г., депозирано от жалбоподателя, по отношение: 1.Използваната вода от ВЕЦ „Моста“ за месеците януари, февруари и април 2024 г. и произведената от него енергия за месеците януари, февруари и април 2024 г. 2.Използваната вода от ВЕЦ „Тича“ за месец януари 2024 г. и произведената от него енергия за месец януари 2024 г. Видно от изложените мотиви, административния орган се е позовал на разпоредбата на чл.20 ал.1 т.2 от Закона за опазване на околната среда /ЗООС/, според която достъпът до информация за околната среда може да бъде отказан в случая, когато се иска информация, която представлява производствена или търговска тайна, определена със закон. Доколкото е поискана информация за ползвано количество вода и произведена енергия от посочените ВЕЦ „Моста“ и ВЕЦ „Тича“, както и постъпилите два изрични отказа от титулярите на конкретните разрешителни, на основание чл.37 ал.1 т.2 от ЗДОИ органът е отказал предоставянето на тази информация, тъй като достъпът засяга интересите на трети лица и те изрично са отказали предоставяне на исканата информация.

Решението е било изпратено на заявителя-жалбоподател на посочения от него електронен адрес, като било получено от него на 30.04.2025 г., видно от приложената разпечатка от електронния адрес на органа. Несъгласен с него, жалбоподателят го е оспорил частично пред Административен съд гр.Шумен, чрез Директора на БДЧР, с жалба, депозирана по пощата - съгласно куриерска разписка от 14.05.2025 г., с рег.№ДИ-28-/А13/15.05.2025 г. по описа на БДЧР.

В хода на съдебното производство по делото са представени писмените доказателства, представляващи административната преписка по издаване на оспорвания акт.

От така установеното фактическо положение, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в регламентирания в чл.149 ал.1 от АПК, приложим съгласно чл.40 ал.1 от ЗДОИ, 14-дневен срок за оспорване на решението от връчването му по реда на чл.39 от ЗДОИ по електронната поща на жалбоподателя.

Процесното Решение е издадено от задължен субект по чл.3 ал.1 от ЗДОИ и съдържа изрично властническо волеизявление на административен орган, с което се отказва частично предоставяне по реда на ЗДОИ на достъп до обществена информация. Жалбата е подадена от заявителя на достъпа до информация, съответно лице с правен интерес от оспорване на решението, в качеството му на негов адресат, поради което съдът приема, че жалбата е процесуално допустима и разгледана по същество е и основателна, след проверка на административния акт по чл.168 ал.1 от АПК във връзка с чл.146 от АПК. Съгласно чл.168 ал.1 от АПК, след като е сезиран с оспорване, съдът извършва цялостен контрол върху законосъобразността на обжалвания административен акт, а не само на въведените с жалбата основания. Разпоредбата на чл.146 от АПК сочи основанията за оспорване на административните актове, които, ако са налице във всяка конкретна хипотеза, водят до незаконосъобразност на оспорения акт, а именно: липса на компетентност, неспазване на установената форма, съществено нарушение на административно производствените правила, противоречие с

материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. При така вменената от закона служебна проверка за законосъобразност на оспорения акт, съдът приема следното:

Процесното решение е издадено от компетентен административен орган. Директорът на БДЧР е задължен субект - държавен орган по смисъла на чл.3 ал.1 от ЗДОИ и орган на изпълнителната власт по смисъла на чл.19 ал.4 т.4 от Закона за администрацията във вр. с чл.4 от Правилника за дейността, организацията на работа и състав на басейновите дирекции. Съгласно разпоредбата на чл.28 ал.2 от ЗДОИ, в срока по чл.28 ал.1 от ЗДОИ, органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация и уведомяват писмено заявителя за своето решение. Следователно, оспореното решение е издадено от компетентния за това административен орган.

Съдът намира, че при издаване на процесното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Съдът приема обаче, че е налице порок на формата и съдържанието на акта, изразяващ се в липса на мотиви.

В настоящата хипотеза органът се е позовал на разпоредбата на чл.37 ал.1 т.2 от ЗДОИ, съгласно която основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация е налице, когато достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес.

Правото на всеки гражданин на Република България на достъп до обществена информация е прогласено в чл.4 от ЗДОИ, като условието е обществената информация да е създадена или съхранявана от органа, от който се иска. ЗДОИ въвежда формални процедури, както по търсенето на информация, така и по предоставянето на такава и задълженият субект при постъпило искане разполага с възможността да предостави информацията по чл.34 от ЗДОИ или да откаже мотивирано по чл.37 ал.1 от ЗДОИ. Основанията за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация са посочени в чл.37 на ЗДОИ, а именно когато: 1.Исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон, както и в случаите по чл.13 ал.2; 2.Когато достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес и 3.Исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца.

Както бе посочено по-горе оспореният частичен отказ е постановен на основание чл.37 ал.1 т.2 от ЗДОИ, като органът е посочил като фактическо основание за приложимостта на това правно основание, че информацията засяга интересите на трети лица и те изрично са отказали предоставяне на исканата обществена информация, но не е изложил никакви мотиви в акта дали в случая липсва надделяващ обществен интерес, което е част от основанията за отказ по чл.37 ал.1 т.2 от ЗДОИ.

Безспорно дружествата „Касиопея -7“ ООД [населено място] - собственик на ВЕЦ „Моста“ и „Трейдиом“ ЕООД [населено място] - собственик на ВЕЦ „Тича“, и титулярите на конкретните разрешителни, с чиято търговска дейност е свързана заявената информация, а именно за ползвано количество вода и произведена енергия от посочените ВЕЦ „Моста“ и ВЕЦ „Тича“, са трети лица по смисъла на чл.37 ал.1 т.2, чиито интереси се засягат от процесната обществена информация за поисканите периоди, поради което правилно от административния орган е било поискано съгласие от техните представители. Видно обаче от приложените по делата писма, с които е заявено несъгласие за предоставяне на исканата информация, и двете дружества не са посочили конкретни обстоятелства, въз основа на които са отказали предоставянето на тази информация. Единствено в писмото на дружеството „Трейдиом“ ЕООД [населено място] е посочено, че исканата информация за ползвано количество вода и произведена енергия била обществено достъпна.

И двете дружества не сочат, че исканата информация е производствена и търговска тайна, поради което позоваването на органа на разпоредбата на чл.20 ал.1 т.2 от ЗООС, без да са налице такива факти и обстоятелства и съответно изведени изводи защо тази информация представлява производствена или търговска тайна и то определена със закон, е необосновано. Административният орган освен цитираната правна норма не е изложил относими фактически и правни основания, обосноваващи наличието на хипотезата на чл.20 ал.1 т.2 от ЗООС. При липса на мотиви в този смисъл съдът не може да извърши преценка дали в случая е приложима въобще нормата на чл.20 ал.1 т.2 от ЗООС. Само за изчерпателност следва да се посочи, че съгласно трайната съдебна практика ЗООС е специален спрямо общия ЗДОИ. Съответно, специалната разпоредба на чл.20 ал.1 ЗООС урежда основанията, на които може да бъде отказан достъп до информация за околната среда. Това произтича от разпоредбата на чл.26 ал.1 от ЗООС, съгласно която за предоставяне на информация за околната среда се прилага процедурата, предвидена в глава трета "Процедура за предоставяне на достъп до обществена информация" от Закона за достъп до обществена информация. Но компетентните органи, техните правомощия, материалноправните основания и ограниченията за предоставяне на информация за околната среда са регламентирани в ЗООС, поради което позоваването едновременно и на ЗООС и на ЗДОИ като основание за отказ на обществена информация е незаконосъобразно.

Както бе посочено по-горе, в процесното решение липсват и мотиви и по отношение на обстоятелството дали в случая липсва надделяващ обществен интерес, което е част от основанията за отказ по чл.37 ал.1 т.2 от ЗДОИ. Фактът, че двете дружества са отказали предоставянето на процесната обществена информация, която ги засяга, не е достатъчно, за да е приложимо основанията за отказ по чл.37 ал.1 т.2 от ЗДОИ, а трябва да бъде установено налице или не е налице надделяващ обществен интерес, каквито мотиви липсват в процесното решение.

В чл.17 ал.2 от ЗДОИ е предвидено, че информацията, която представлява търговска тайна и чието предоставяне или разпространяване би довело до нелоялна конкуренция между търговци, не подлежи на предоставяне освен в случаите на надделяващ обществен интерес. Съгласно §1 т.5 от ДР на ЗДОИ, до доказване на противното, обществен интерес от разкриването се

предполага, че е налице, когато информацията дава възможност на гражданите да си съставят мнение и да участват в текущи дискусии; улеснява прозрачността и отчетността на субектите по чл.3 ал.1, относно вземаните от тях решения; гарантира законосъобразното и целесъобразното изпълнение на законовите задължения от субектите по чл.3, който в случая е БДЧР; разкрива корупция и злоупотреба с власт, лошо управление на държавно или общинско имущество или други незаконосъобразни или нецелесъобразни действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица в съответните администрации, с които се засягат държавни или обществени интереси, права или законни интереси на други лица; опровергава разпространена недостоверна информация, засягаща значими обществени интереси; е свързана със страните, подизпълнителите, предмета, цената, правата и задълженията, условията, сроковете, санкциите, определени в договори, по които едната страна е задължен субект по чл. 3 или чл. 3а.

Съгласно §1 т.6 от ДР на ЗДОИ "Надделяващ обществен интерес е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл.3 и чл.3а". Видно от цитирания текст наличието на надделяващ обществен интерес е налице в четири посочени хипотези, а именно, когато информацията се иска с цел 1.разкриване на корупция и 2.злоупотреба с власт; 3.за повишаване на прозрачността и 4.отчетността на задължен субект, като всяка една от предпоставките обосновава наличието на надделяващ обществен интерес.

Налице е безпротиворечива съдебна практика, според която, за да е оборена презумпцията на надделяващ обществен интерес, е необходимо органът да е доказал, че общественият интерес от разкриването не е убедителен и не превишава явно интереса на третата страна от запазване на търговската тайна. Органът трябва да докаже, че неразкриването на информацията балансира обществения интерес от прозрачност и желанието на третата страна да опази търговската тайна.

В процесното решение липсват каквито и да са факти, обстоятелства и изводи, оборващи презумпцията на §1 т.5 от ДР на ЗДОИ във вр. с §1 т.6 от ДР на ЗДОИ. Директорът на БДЧР е длъжен да посочи по какви причини счита, че необходимостта от ограничаване на достъпа до тази информация съществено превишава обществения интерес от прозрачността и отчетността на субектите, респективно от свободен достъп до информацията. ЗДОИ не поставя условие тази преценка да бъде извършена само при позоваване на наличието на такъв интерес от страна на заявителя, поради което и предвид задължението на органа да постанови акта си при спазване на задължението си по чл.35 от АПК, чл.4 от АПК, чл.7 и чл.9 от АПК, то за административния орган е налице задължение да обсъди липсата и наличието на надделяващ обществен интерес, независимо дали заявителят се е позовал на цитирания текст.

Липсата на мотиви пречатства съда да извърши преценка за материална законосъобразност на оспорения частичен отказ за предоставяне на обществена информация в настоящото производство, както и дали актът съответства на целта на закона, регламентиран като принципи в чл.6 ал.1 от ЗДОИ.

С оглед гореизложеното съдът приема, че процесното решение в обжалваната му част е издадено при съществено нарушение на изискването за форма, а именно липса на мотиви по смисъла на чл.146 т.2 във вр. с чл.59 ал.2 т.4 от АПК, което води до неговата незаконосъобразност и е достатъчно основание актът да бъде отменен, поради което жалбата се явява основателна. Атакуваното решение, в обжалваната част, следва да бъде отменено, като преписката в тази част следва да се върне на административния орган за ново произнасяне, при съблюдаване мотивите на съда, изложени в настоящото решение.

Само за изчерпателност следва да се посочи, че с процесното заявление до Басейнова дирекция „Черноморски район“ /БДЧР/ с рег. №ДИ-28/14.04.2025 г. по описа на БДЧР, жалбоподателят е отправил искане по ред на ЗДОИ „Да бъдат предоставени отчетите на енергийните оператори“, по което няма изрично произнасяне в процесното решение. В жалбата обаче изрично е посочено, че се оспорва решението само в частта, с която е отказана информация за използваните количества вода и произведената енергия от двете ВЕЦ, поради което съдът е определил предмета на делото само в тази част, тъй като изрично е сезиран с жалба против процесното решение в частта, с която е отказано предоставяне на информация по заявление с вх.№ДИ-28/14.04.2025 г. за използваната вода от ВЕЦ „Моста“ за месеците януари, февруари и април 2024 г. и произведената от него енергия за месеците януари, февруари и април 2024 г., както и за използваната вода от ВЕЦ „Тича“ за месец януари 2024 г. и произведената от него енергия за месец януари 2024 г.

Независимо от изхода на делото разноски в полза на жалбоподателя не следва да бъдат присъдени, тъй като не са претендирани.

Водим от горното, Шуменският административен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №22 от 30.04.2025 г. на Директора на Басейнова дирекция „Черноморски район“ [населено място] в частта, с която е отказано предоставяне на обществена информация по заявление с вх.№ДИ-28/14.04.2025 г., депозирано от Х. М. като представител на „Шумен онлайн“ ЕООД със седалище и адрес на управление [населено място], за използваната вода от ВЕЦ „Моста“ за месеците януари, февруари и април 2024 г. и произведената от него енергия за месеците януари, февруари и април 2024 г., както и за използваната вода от ВЕЦ „Тича“ за месец януари 2024 г. и произведената от него енергия за месец януари 2024 г.

ИЗПРАЩА преписката в тази част на Директора на Басейнова дирекция „Черноморски район“ [населено място] за ново произнасяне, в съответствие с мотивите на настоящото решение, в 30-дневен срок от получаване на преписката.

Разноски не се присъждат.

На основание чл.40 ал.3 от ЗДОИ решението не подлежи на касационно обжалване.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл.138 във вр.
с чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: